

DAG ZU2

Gerlinde Bouwman

Inkijkexemplaar

Gerlinde Bouwman

DAG ZU?

Eerste druk 2021
Copyright © Gerlinde Bouwman

Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious
Omslagfoto Ton de Koning
Model Esther Jurling

Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

ISBN 978-94-93275-06-5 | NUR 305

Copyright © 2021 Ambilicious, Breda
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DAG ZU?

Hans en Sanne
dank voor alle support en liefde.
Dit boek is jullie certificaatje.

Ik zal het meteen eerlijk zeggen; ik heb het gedaan.

Dit is misschien niet hoe het hoort. Wellicht ook niet de manier, maar het is zoals het is. Ik had weinig zin in de zogenaamde klopjacht op de dader. En ik had ook geen zin om me te verstoppen of om te vluchten. Te veel gedoe en niet de moeite waard. Altijd over mijn schouder kijken om simpelweg het onvermijdelijke uit te stellen.

Ik ben namelijk niet zo naïef dat ik denk te kunnen verdwijnen. Dat is in dit tijdperk haast niet mogelijk.

Dus ja, zodra jullie dit lezen heb ik het gedaan. Aangezien ik niet zeker weet of ik nadien stoer genoeg ben om m'n daden op te biechten doe ik dat bij deze alvast.

Ik, Amber Verwijs geboren 23 juni 1983 te Haarlem, heb mijn tweelingzus vermoord.

1

WOENSDAG

Ze herkent het handschrift op de enveloppe direct. De iets schuine, statige letters, kaarsrecht naast elkaar. Fleur pakt met trillende handen de enveloppe van de deurmat.

Starend naar de enveloppe loopt ze naar de woonkamer. Het liefst zou ze hem verbranden, het bestaan ontkennen, gewoon doen alsof het er niet is. Proberen of ze het ding kan vergeten.

Met een sidderende zucht laat Fleur zich op de bank vallen. Haar zachte bank vol met kussen in verschillende lichte bruintinten. De bank waar ze zo graag met haar dochtertje Fie op zit, samen onder de deken. Eindeloos voorlezen of filmpjes kijken op Netflix. Haar lieve, kleine dochter begint alles met prinsessen fantastisch te vinden en natuurlijk is Elsa uit Frozen hierbij favoriet. Fie, die haar iedere dag zo hard nodig heeft. Ze hebben het zo heerlijk samen.

Fleur voelt een steek van angst. Haar hele wereld draait om haar driejarige dochter, haar hele leven is ingericht op het moederschap. Een rol die ze zo ontzettend koestert. Die ze nooit op wil geven; haar leven samen met Fie. Ze voelt tranen opkomen maar houdt zich in, weet dat ze niet zomaar op zal geven, want één ding is zeker; ze zal vechten. Gevoed door de oude bekende strijd lust die de enveloppe in haar losmaakt, scheurt Fleur hem open.

Eén dunne brief, handgeschreven.

Dag zus,

Ik vermoed dat je al een hele tijd op deze brief wacht – dit beeld ik me in ieder geval graag in. Na alle dingen die we samen hebben meegemaakt. Ik ben benieuwd wat het met je doet nu het dan eindelijk zo ver is.

Heb je in de afgelopen jaren over je schouder gekeken? Of heb je alles van je afgeschud en ben je verdergegaan, gedaan of er niets aan de hand was. Heb jij je ooit afgevraagd of de schuld nog vereffend zou worden, of dacht je met alles weg te komen?

Een ding is zeker; je bent mij nooit vergeten. Dat is niet mogelijk.

Vanzelfsprekend weet ik dat je nieuwsgierig bent naar hetgeen er van mij geworden is na het laatste contact. Hoewel ik vermoed dat je, ondanks die nieuwsgierigheid, niet veel moeite hebt gedaan om op de hoogte te blijven van mijn leven en de ontwikkelingen die ik doormaakte.

Dacht je misschien dat ik overleden was? Dat mijn dood jou bevrijd had?

Dat zou ik begrijpen, want ik heb voldoende vertrouwen in mijn eigen streven naar onvindbaarheid van de afgelopen jaren en mijn uitvoering hiervan. Een mooi gegeven dat dit zoveel jaren geleden nog gewoon kon; verdwijnen als je dat wilde.

Dus ja, ik weet dat jij geen kennis hebt van de wendingen die mijn leven in de afgelopen jaren heeft genomen.

Een ding zal ik alvast met je delen: het was heerlijk zonder jou.

Deze brief is echter niet enkel als teken van leven verzonden.

Nee dit schrijven is een teken, een signaal, om te laten weten dat ik uit je leven verdwenen was, zonder dat dit ooit enige vorm van vergeten of vergeven betekende.

Ik heb enkel gewacht, bedacht en aanschouwd. Geduldig toegewerkt naar het perfecte moment om mijn bestaan kenbaar te maken.

Jouw leven, jouw eigen “veilige” bestaan te beëindigen.

Terwijl ik zelf tot voor kort ook niet wist dat dit moment al zo dichtbij was. Want wat heb ik op de achtergrond een geduld ten toon gespreid. Ineens blijkt de timing echter perfect.

Is de uitvoering met het schrijven van deze brief reeds begonnen.

Ik zal je, omdat dit wel zo eerlijk is, de komende tijd regelmatig schrijven, dus zorg dat je nergens heen gaat. Ik weet natuurlijk dat je nergens heen kan. Hoewel je misschien denkt toch een uitweg te vinden.

Weet dat ik op alles voorbereid ben.

Vanzelfsprekend zal je in de hierop volgende brieven uitgebreide updates krijgen over mijn leven en de reden van mijn terugkomst in jouw leven.

En uiteindelijk zullen wij elkaar zien – zal jij je verantwoordelijkheid te nemen.

Getekend,

Je zus

Amber leeft.

Fleurs gedachten schieten alle kanten op. Blijven vervolgens hangen op die ene dag. De dag waarop ze de keuze maakte om in opstand te komen.

Vijftien was ze en nog steeds is ze ervan overtuigd dat dit de enige juiste keuze is geweest. Iemand moest vechten voor haar geluk en veiligheid. Woede borrelt in haar op door de haat die Amber tegen haar koestert. Het lef dat haar zusje heeft om een brief te sturen over wraak. Wat denkt ze? Dat Fleur niet zal vechten voor haar geluk? Voor het geluk van Fie? Haar zus zou beter moeten weten. Weet dat Fleur kan vechten zonder vergeving of angst.

Fleur scheurt de brief resoluut in stukjes. Staat op en loopt naar de zwartgeblakerde vuurschaal in de achtertuin. Ontdaan van alles wat opeens haar leven binnenkomt. Gefrustreerd door de veelheid aan emoties die dit oproept.

Ze schudt haar hoofd. Ik moet mijn emoties de baas blijven. Me niet op laten fokken door Amber en alle ellende die bij haar hoort. Tijd om rustig te worden.

‘Mama, mama, kom je?’

Het vrolijke stemmetje van haar dochter brengt Fleur meteen terug in haar dagelijkse bestaan. Wat een timing. Ze gooit opgelucht de snippers in de vuurschaal.

Twee stralend blauwe ogen en een brede glimlach zijn de beloning voor haar snelle reactie.

Fie ziet er nog een beetje slaperig uit met haar grijze knuffelkonijn in haar handje en de warrige, bruine pijpenkrullen die nog maar half bij elkaar gehouden worden

door het groene elastiekje dat mevrouw vanmorgen per se in wilde.

Fleur is altijd oprecht trots en soms zelfs een beetje verbaasd bij de aanblik van haar dochter. Ze is zo prachtig met haar felblauwe ogen, die ze duidelijk van Fleur heeft. Haar contrasterende lichtbruine huid en mooie donkere krullen heeft Fie te danken aan de man die haar biologische vader is.

Een man die Fleur meteen perfect vond als vader voor haar kind, genetisch gezien dan. Fleur heeft hem nooit verteld dat ze zwanger was. Fie is gewoon het resultaat van een ordinair potje strak geagendeerde seks. Een 'eerste potje' op een moment waarvan Fleur wist dat haar vruchtbaarheid hoog was.

Na de eerste ontmoeting heeft ze zich keurig twee weken gelaafd aan zijn aandacht, tot ze wist dat het juiste moment er was. Ze heeft hem simpelweg verleid met het excuus dat ze voor een zakenreis in Rotterdam bij het Maasstad ziekenhuis moest zijn, iets wat gezien haar beroep als docent en onderzoeker binnen de opleiding Natuur- en Sterrenkunde aan de Universiteit van Utrecht natuurlijk een leugen was, en hem een sleutel van haar hotelkamer laten bezorgen. Na die nacht heeft Fleur hem nog af en toe ge-appt in afwachting van het succes van haar plan.

Wonderbaarlijk genoeg was het meteen raak. Wellicht doordat ze al een tijd geen anticonceptie gebruikte. Geen idee.

Ze weet eerlijk gezegd niet of ze dit nog een tweede keer had kunnen doen. Gelukkig was dat niet nodig.

Het resultaat is nog perfecter dan Fleur ooit had durven dromen. Hoewel ze niet graag meer opvalt is ze toch trots als ze met haar dochter over straat loopt en de bewonderende blikken ziet.

Fleur trekt Fie een wit zomerjurkje aan en zet haar staartje opnieuw recht op haar hoofd. Als ze al doende de

lachjes en babbeltjes van haar dochter aanschouwt ziet ze in alles dat haar dochter een prachtige dame zal worden.

2

DONDERDAG

Buiten adem stapt Fleur de voordeur binnen. Ze heeft het principe “problemen weg drinken” gisteravond iets te letterlijk genomen.

Bij het opstaan voelde ze zich hierdoor zo katerig dat ze spontaan besloot zichzelf te straffen met een rondje hardlopen. Na drie kilometer was ze echter te beroerd en uitgedroogd om nog een stap te zetten en kon ze niet anders dan langzaam lopend rechtsomkeert maken.

Blij dat ze eindelijk thuis is ploft ze in de keuken op de stoel met een glas water en twee paracetamol. Gelukkig is Fie vanmorgen al vroeg door de buurvrouw opgehaald voor een dagje crèche.

Grappig eigenlijk, ze betaalt zich rot voor de kinderopvang om te kunnen werken en als Fie er heen is wil ze niets liever dan thuisblijven. Tijdens haar wandeling naar huis wist ze al dat diezelfde wens het vandaag wint van haar plichtsbesef. Meteen pakt ze de telefoon om zich ziek te melden.

Met haar sportkleding nog aan kruipt Fleur in de woonkamer op de bank en pakt haar dekentje en de afstandsbediening. Lekker de oude afleveringen van CSI New York die ze wekelijks opneemt kijken. Ze richt de afstandsbediening naar het kastje als ze het kleppen van de brievenbus hoort. Fleur springt op van schrik en rent naar de deur om te kijken. Grist alles uit de gleuf.

Drie reclamefolders van supermarktketens en een schreeuwerig A4-tje van de lokale sportschool.

Natuurlijk is er geen nieuwe brief. Fleur is overdonderd. Voelt zich verraden door haar eigen panische reactie. Waarom laat ze zich zo gek maken door een brief van Amber?